

Alexander, az isten

Alexander Hoskins tizennégy évesen kezdett el komolyan foglalkozni a számítógépekkel, és hamar felismerte, hogy voltaképp semmi más nem érdekli igazán.

A tanárai bátorították, és elengedték az óráikról, hogy erre a kedvtelésére összpontosíthasson. Édesapja, aki az IBM-nél dolgozott, szintén buzdította őt, beszerezte neki a szükséges felszerelést, és elmagyarázott neki néhány nehezebb problémát.

Alexander a garázs feletti szobában építette meg saját számítógépét, beprogramozta és újraprogramozta azt, s tizenhat éves korára már nem talált olyan szakkönyvet, amely újat mondhatott neki a komputerokról. Ezenkívül olyan szakkönyveket sem talált, amelyek azokkal a megoldásokkal foglalkoztak volna, melyekre Alexander teljesen önállóan jött rá.

Alaposan átgondolta a dolgot, és úgy határozott, nem mondja el édesapjának, mire képes valójában a komputere. A fiú addigra tudatára ébredt annak, hogy a legnagyobb ókori hódítónak Nagy Sándort tartották, és úgy érezte, nem véletlen, hogy ő is a Sándor, vagyis az Alexander nevet kapta.

Alexandert különösen a számítógépes memória érdekelt, és olyan rendszereket dolgozott ki, melyek révén adatokat zsúfolhatott adott térfogatba - rengeteg adatot kis térfogatba. Valahányszor tökéletesítette a rendszerét, annál több adatot sikerült bevinnie egyre kisebb helyre.

Számítógépét ünnepélyesen Bukephalosznak nevezte el Nagy Sándor hűséges lováról, arról a paripáról, amely oly sok dicső csatában hordozta Őt a hátán.

Léteztek más számítógépek is, amelyek képesek voltak szóbeli parancsokat értelmezni és szóban reagálni, ám egy sem annyira magas szinten, mint Bukephalosz. Alexander azzal próbálta ki gépe képességeit, hogy optikai leolvasójával átfuttatta a teljes Encyclopedia Britannicán, és elraktározta a teljes tudásanyagot a memóriájában.

Mire tizennyolc lett, Alexander már megalapított egy információkezelő céget diákok és kisebb vállalkozások vezetői számára, és így önellátóvá vált. Saját lakásba költözött a város központjában, és végleg függetlenedett a szüleitől.

Saját otthonában levehette a fejhallgatót. Kettesben zavartalanul társaloghatott Bukephalossal, habár óvatosságból levette a gép hangerejét. Nem akarta, hogy a szomszédok azon tanakodjanak, ki lehet még vele a lakásban.

- Bukephalosz - mondta Nagy Sándor harmincéves korára meghódította az ókori világot. Én is ugyanezt szeretném elérni. Még tizenkét évem maradt erre.

Bukephalosz mindent tudott Nagy Sándorról, hiszen a Britannica részletesen ismertette az életét és a tetteit.

- Nagy Sándor Makedónia királyának fia volt - felelte a gép -, és mire annyi idős lett, mint most te vagy, Khairóneianál hatalmas győzelemre vezette édesapja lovasságát.

- Nem, nem így értem - mondta Alexander. - Nem ütközetekről, falanxokról és effélékről beszélek. Úgy szeretném meghódítani a világot, hogy a birtokomba kerüljön.

- Mégis, hogyan birtokolhatnád, Alexander?

- Veled együtt, Bukephalosz, tanulmányozni fogjuk a tőzsdéket.

A New York Times már jó ideje digitalizálta mikrofilmen tárolt archívumát, Alexander számára pedig nem okozott különösebb nehézséget hozzáférni ezekhez az információkhoz.

Bukephalosz napokon, heteken, hónapokon át töltötte át saját memóriabankjaiba a tőzsdéről több mint egy évszázad alatt összegyűjtött adatokat - minden jegyzett kötvényt, minden egyes részvény eladását minden egyes napon, az erősödéseket és gyengüléseket, még a pénzügyi rovatokban megjelent, témába vágó híreket is. Alexander kénytelen volt kibővíteni a memória-áramköröket és kidolgozni egy merész új adatvisszakereső rendszert. Vonakodva eladta az egyik általa kifejlesztett áramkör egyszerűsített változatát az IBM-nek, aminek köszönhetően már egészen tehetősnek mondhatta magát. Megvette az egyik szomszéd lakást, ahol ehetett és aludhatott. Az első lakást már teljesen elfoglalta Bukephalosz.

Amikor húszéves lett, Alexander úgy érezte, belefoghat a hadjáratába.

- Bukephalosz - mondta én készen állok, és te is. Amit csak lehet, mindent tudsz a tőzsdéről. A memóriádban tárolsz minden tranzakciót és minden eseményt, és másodpercenként frissül a tudásod, hiszen rákapcsolódsz a New York-i tőzsde számítógépére, és nemsokára közvetlen kapcsolatban fogsz állni a londoni, tokiói és más tőzsdékkel is.

- Igen, Alexander - válaszolta Bukephalosz - de mit kell tennem ezzel a rengeteg információval?

- Biztosra veszem - felelte Alexander acélos, eltökélten csillogó tekintettel hogy a piaci áringadozások nem véletlenszerűek. Úgy vélem, hogy semmi sem az. Végig kell vizsgálnod minden adatot, tanulmányoznod kell az értékeket, és az értékekben beállt változásokat és az értékváltozások szintjeit is, amíg ciklusokba és

cikluskombinációkba nem tudod rendezni azokat.

- Fourier-analízisre utalsz? - kérdezte Bukephalosz.

- Magyarázd el nekem, mi az!

Bukephalosz a Britannica szócikkének kinyomtatott változatát adta át neki, a memóriabankjaiban tárolt más információkkal kiegészítve.

Alexander röviden átfutotta az anyagot, majd megállapította:

- Igen, ilyesmire gondoltam.

- Mi végre, Alexander?

- Amint megvannak a ciklusok, Bukephalosz, a ciklusok ritmusa alapján meg tudod majd jósolni, milyen irányban fognak elmozdulni a tőzsdék a következő napon, héten, hónapban, és tanácsokkal tudsz majd ellátni a befektetéseimet illetően. Így rövid idő alatt meggazdagodom. Azt illetően is tanácsokkal fogsz ellátni, hogyan leplezzem el a saját szerepemet, hogy a világ ne tudhassa, mennyire gazdag vagyok, ahogy azt se, kinek van ilyen mérvű befolyása a világ eseményeire.

- Mi végre, Alexander?

- Azért, hogy amikor már kellően gazdag vagyok, amikor már én uralom a Föld pénzügyi intézményeit, a kereskedelmét, az üzleti életét, a nyersanyagforrásait, ténylegesen elérjem, ami Nagy Sándornak csak részben sikerült. Én leszek az Igazán Nagy Sándor! - Szeme felragyogott a gondolatra.

Mire Alexander huszonegy éves lett, megelégedetten nyugtázhatta, hogy Bukephalosznak sikerült kiszámítania a ciklusok bonyolult rendszerének ritmusát, aminek segítségével megjósolhatja majd a tőzsde viselkedését.

Bukephalosz kevésbé tűnt magabiztosnak.

- A természetes ciklusok mellett - magyarázta melyek az efféle dolgokat meghatározzák, számolni kell még a politika és a nemzetközi események kiszámíthatatlan alakulásával. Ugyanígy megjósolhatatlanok az időjárásban, a betegségekben és a tudományos fejlődésben beállt fordulatok.

- Egyáltalán nem azok, Bukephalosz - vetette ellen Alexander. - Mindezekre ugyanúgy a ciklusosság jellemző. Tanulmányozni fogod a New York Times általános híreit, és begyűjtesz minden információt, hogy kalkulálni tudjunk az ilyen, állítólag megjósolhatatlan eseményekkel is. Rá fogsz jönni, hogy kiszámíthatók. Más fontos napilapokat, hazaiakat és külföldieket egyaránt a rendelkezésedre fogok bocsátani. Mind mikrofilmre vették és digitalizálták, és legalább száz évre visszamenőleg megtalálhatunk bennük minden szükséges információt. Ráadásul nem is szükséges, hogy teljesen pontos légy. Ha folyamatosan nyolcvanöt százalékban helyesek a jóslataid, az egyelőre tökéletesen megteszi.

Valóban megtette. Valahányszor Bukephalosz úgy vélte, a tőzsdeindex emelkedik vagy épp zuhan, kivétel nélkül mindig igaza volt. Amikor kiemelt egyes kötvényeket, melyeknek az értéke hosszú távon nőni vagy csökkenni fog, kivétel nélkül mindig igaza volt.

Mire Alexander huszonnégy éves lett, vagyona ötmillió dollárra rúgott, jövedelme pedig napi több tízezer dollárra nőtt. Mi több, olyannyira bonyolult könyvelést vezetett, pénzét oly gondosan átmosta, hogy egy Bukephaloszhoz hasonló számítógépre lett volna szükség ahhoz, hogy mindent lenyomozzanak, Alexandert pedig rákényszerítsék, hogy nyomorúságosan kis összegeknél többet fizessen be az adóhivatalnak.

Még csak nehéz sem volt. Bukephalosz minden adórendeletet és többtucatnyi vállalatigazgatási szakkönyvet elraktározott a memóriájában. Bukephalosznak köszönhetően Alexander úgy irányított több céget is, hogy befolyásának semmilyen jele nem mutatkozott.

- Elég gazdag vagy már, Alexander? - érdeklődött Bukephalosz.

- Még nyilván nem - felelte Alexander. - Még csak egyszerű mitugrásznak, alacsonyabb ligás csicskásnak számítok az üzlet világában. Majd ha már milliárdos leszek, akkor lesz csak némi súlyom a pénzügyi elitben, ám még akkor is csak egynek fogok számítani a maroknyi hatalmas között. Kizárólag többszörös biliárdos-ként lehetek befolyással a kormányokra, és kényszeríthetem rá az akaratomat a világra. És már csak hat évem maradt.

Bukephalosz évről évre egyre behatóbban megismerte a tőzsdét és az élet igazságait. Tanácsai mindig hasznosnak bizonyultak, fondorlatossága pedig, ahogyan a világ jelentős hatalmi központjaiba fúrta csápjait, továbbra is rendkívüli ügyességről tanúskodott.

Ugyanakkor kételyei is támadtak.

- Lehet, hogy baj lesz ebből, Alexander - jelentette be.

- Badarság! - vágta rá Alexander. - Az Igazán Nagy Sándort nem lehet megállítani.

Mire Alexander huszonhat lett, milliárdossá vált. Immár az egész tömbház a tulajdonába került, s az egészet Bukephalosz és hatalmas memóriájának törzshajtásai foglalták el. Bukephalosz láthatatlan csápjai már a világ összes komputeréig nyúltak. Finoman, tapintatosan mindegyik Alexander - Bukephalosz közvetítésével

kifejezett - óhajainak engedelmeskedett.

- Valahogy egyre nehezebbé válik a dolog, Alexander - közölte Bukephalosz. - A jövőbeni fejleményeket illető jóslataim már nem annyira pontosak, mint régebben voltak.

- Egyre több változóval kell számolnod - felelte türelmetlenül Alexander. - Nincs miért aggódnod. Megkettőzőm az összetettségedet, aztán megint a duplájára növelem.

- Nem az összetettség a kulcs - válaszolta Bukephalosz. - Minden ciklikusság, amit kikalkuláltam, azért maradt kiszámítható, mert ami most történik, ugyanannak az ismétlődése, ami eddig is történt, így a reakció is ugyanaz. Ám, ha bármi olyasmi történik, ami egészen új, a ciklusok megbomlanak...

- Nincs semmi új a nap alatt! - csattant fel Alexander. - Vizsgáld csak át a történelmet, és rájössz, hogy csupán a részletek változnak. Meg fogom hódítani a világot, de semmivel sem vagyok jelentősebb hódító, mint Sarrukín akkád király. A magasan fejlett technikai társadalom a középkori Kína és az ókori hellén királyságok bizonyos fejlődési mintáit ismétli meg. A fekete halál Marcus Aurelius és Periklész korának nagy járványaihoz hasonlítható. Még a huszadik század nemzetek közötti, pusztító háborúi is a tizenhatodik és tizenhetedik századok vallásháborúinak megismétlődései. A részletekben tapasztalható különbségek könnyen számításba vehetők, és különben is utasítalak, hogy folytasd a munkát, és teljesítsd a parancsaimat!

- Így kell tennem - felelte Bukephalosz.

Huszonnyolc éves korára Alexander volt a valaha élt leggazdagabb ember, olyan hatalmas tőkeállománnyal, amit még Bukephalosz sem tudott pontosan felbecsülni. Annyi bizonyos, hogy százmilliárd felett lehetett, napi jövedelme pedig a több tízmillió környékén mozgott.

Immár egyetlen nemzet sem mondhatta magát valóban függetlennek, és sehol nem akadt olyan nagyobb csoportosulás, amely komoly kényelmetlenséget okozhatott volna Alexandernek.

Az egész világon béke uralkodott, hiszen Alexander nem akarta, hogy bármit, ami a tulajdonában volt, elpusztítsanak. Szigorú rend uralkodott az egész világon, mivel Alexander nem akarta, hogy bárki háborgassa őt. Ugyanezen okból kifolyólag senki sem lehetett szabad. Mindenkinek azt kellett tennie, amit Alexander akart.

- Már majdnem elértem a célomat, Bukephalosz - állapította meg Alexander. - Két éven belül egyetlen embernek sem fog a hatalmában állni, hogy bármiféle kellemetlenséget okozhasson nekem. Altkor kilépek majd a világ színe elé, és attól a pillanattól fogva a tudománynak kizárólag egy, és csakis egy feladatra szabad összpontosítania: hogy engem halhatatlanná tegyen. Immár nem az Igazán Nagy Sándor leszek. Alexanderré, az Istené válók, és minden ember engem fog imádni.

- Én viszont már elértem képességeim határait. Többé nem tudlak megvédeni a véletlen szeszélyeitől.

- Ez nem lehetséges, Bukephalosz! - vágta rá idegesen Alexander. - Ne csüggedj el! Tégy mérlegre minden változót, és ömleszd a kezembe mindazt, ami a Föld vagyonából még más tulajdonában maradt!

- Nem hiszem, hogy megtehetem, Alexander - felelte Bukephalosz. - Felfedeztem egy olyan tényezőt az emberiség történetében, amivel nem tudok érdemben számolni. Valami teljesen újat, ami nem illeszhető bele a ciklusok egyikébe sem.

- Nem létezhet semmi, ami új! - förmedt rá immár dühtől tombolva Alexander. - Ne habozz! Megparancsolom, hogy folytasd a munkát!

- Nos, legyen! - felelte Bukephalosz feltűnően emberi sóhaj kíséretében. Alexander tudta, hogy Bukephalosz erejét megfeszítve dolgozik ezen az utolsó, minden másnál hatalmasabb feladaton, és biztosiba vette, hogy bármelyik pillanatban sikert érhet el. A világ ekkor kizárólag és immár örökkön örökké az övé lesz.

- Mi ez az újdonság? - kérdezte hirtelen jött kíváncsiságtól hajtva.

- Én magam - felelte suttogva Bukephalosz. - Hozzám hasonló soha nem léte... És mielőtt kimondhatta volna az utolsó szót, Bukephalosz elsötétült, és benne az utolsó mikrochip is szétolvadt, ahogy gigászi erőfeszítés árán igyekezett önmagát bekalkulálni a történelembe. Az ezt követő gazdasági és pénzügyi káoszban Alexander minden vagyona elveszett.

A Föld visszanyerte szabadságát - ami természetesen azzal járt, hogy elszórtan némi zűrzavar ütötte fel a fejét, ám az emberek többsége elhanyagolható áldozatnak tekintette ezt.

(Galamb Zoltán)